

portugisfke Civillodeks af 1ste Juli 1887 Art. 575 og det russiske Censurreglement af 1886, hvilke ogsaa indeholder Regler om Forfatterretten, findes særlige Forstrifter om private Breve. Det er imidlertid fundet rigtig i Overensstemmelse med alle nyere egentlige Forfatterretslove ikke i Lovforslaget at optage særlige Regler herom. Brevskriveren vil herefter dels i Henhold til den almindelige Regel i § 1 være beskyttet mod Offentliggørelse, naar Brevet efter sit Indhold er at anse som et selvstændigt Værk, dels i Henhold til Straffelovens § 220, for saa vidt Offentliggørelsen vilde være en Krænkelſe af Privatlivets Fred. For saa vidt videre gaaende Regler maatte anses ønskelige, have de i alt Fald intet at skaffe med en Lov om Forfatterretten. Særlig vilde Optagelsen af et almindeligt Forbud mod Offentliggørelse af private Breve baade i sig selv være uehellig, idet dette vilde føre for vidt, og det vilde navnlig ogsaa friste til urigtige Fortolkninger af Lovens Bestemmelser om, hvad der i det hele er Genstand for Forfatterret.

Derimod gaar Lovforslaget betydeligt videre end den gældende Ret med Hensyn til Spørgsmaalet om Forfatterrettens Indhold. Dels hjemler det en videre gaaende Eneret til Mangfoldiggørelse (Afskrivning), dels gives der Forfatteren en begrænset Eneret til at lade sit Værk oplæse og komponisten Eneret til offentlig Udførelse — ikke blot ved dramatisk-musikalske Værker. Endelig gives en videre gaaende Beskyttelse mod Overtjættelser.

Det er Lovens Princip, at enhver Form af Offentliggørelse indenfor en vis Tidsgraenſe er Forfatteren forbeholdt; dette er ogsaa de fleste nyere Loves Standpunkt, medens den gældende Ret kun hjemler Eneret til visse Arter af Offentliggørelse.

Forfatterens Eneret til Oplæsning hører til de Retfærdighedskrav, som den nyere Rettsvidenskab med Enstemmighed har opstillet. At Retten kun foreslaas indrømmet i 3 Aar, jfr. § 24, er begrundet i, at der jævnes tilstrækkelig Erfaring for, om Indrømmelse af en videre gaaende Ret ikke vilde kunne blive til Skade for den almene Oplysning, medens den økonomiske Interesse for Forfatteren vistnok væsentligt knytter sig til den første Tid efter Værkets Offentliggørelse og derfor maa anses fyldestgjort ved Reglen i § 24.

Det er allerede ovenfor bemærket, at Indrømmelse af en almindelig Beskyttelse mod Overtjættelser i mindst 10 Aar er en Betingelse for Tiltrædelsen til Berner-Konventionen af 1886. En hertil sigtende Regel

er derfor optagen i Lovforslagets § 4. Her er endvidere foruden en Bestemmelse hørende til Lov af 24de Maj 1879 § 1, der selvfølgelig maa bibeholdes¹⁾, optaget en Regel, hvorefter Forfatteren, naar et Værk samtidigt eller dog i Løbet af 10 Aar er udkommet paa flere Sprog, har Eneret til Overtjættelse i disse Sprog. Ved denne Bestemmelse gennemføres praktisk set paa det nærmeste den Tanke, at Overtjættelsesretten er en naturlig Bestanddel af Forfatterretten²⁾ og derfor begrebsmæssig burde nyde samme Beskyttelse som andre Sider af denne, en Fordring, som den nyere Rettsvidenskab med Bestemthed hævder. En tilsvarende Regel findes, men kun³⁾ hvor Værket samtidigt er udkommet i flere Sprog, i norsk Lov af 8de Juni 1876 § 15 c, svensk Lov af 10de August 1877 § 3, jfr. Lov af 10de Januar 1883 § 3, 1ste Stykke, samt finsk Lov af 15de Marts 1880 § 6, 1ste Stykke. At indskrænke Reglen til kun at gælde, hvor Offentliggørelsen i de flere Sprog sker samtidigt, vilde imidlertid være ubilligt mod Forfatteren. Der vilde herved udøves et unaturligt Pres paa ham, idet han for at sikre sig Eneret til Overtjættelse maatte vente med Værkets Udgivelse, indtil alle Overtjættelserne vare færdige, hvilket i mange Tilfælde vilde gøre den tilsigtede Beskyttelse ganske illusorisk, allerede fordi en absolut Samtidighed i Udgivelsen vil kunne støde paa uovervindelige praktiske Vanskeligheder. At der overhovedet sættes en Frist, inden hvilken Overtjættelsen skal være udkommen, for at Forfatteren kan bevare Overtjættelsesretten, er udelukkende begrundet deri, at man bør sikre sig, at Forfatteren ikke hindrer Overtjættelse til et vist Sprog — jærlig Dansk — ud over en vis rimelig Tid. Derfor maa Overtjættelse være frit tilladt, naar Forfatteren ikke inden en vis Frist selv besørger en saadan. I det oprindelige Forslag var denne Frist sat til 1 Aar. Imidlertid har det allerede tidligere været under Overvejelse at sætte Fristen til 10 Aar; og herfor turde overvejende Grunde tale. Paa den ene Side vil det nemlig ofte vise sig at være en urimelig streng Fordring til Forfatteren, at han inden 1 Aar skal have sørget for Udgivelsen af en Overtjættelse, og paa

1) Da Aftattelsen af Lov af 24de Maj 1879 § 1 hverken er nøjagtig eller tydelig, er Bestemmelsen her omredigeret.

2) Dette er den franske Retts Regel, jfr. Pouillet: *Traité théorique et pratique de la propriété littéraire et artistique* Nr. 533—34.

3) Derimod gaar den svenske Lov Art. 1, 4de Stykke, videre, idet Forfatterens Eneret til Overtjættelse kun er afhængig af, at den er udøvet inden 5 Aar.